

LA TUIES

—No sé com arreglar-ho. La mama vol anar a fora i el meu promés tot al revés.

ANO SOSO!

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL PLACAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
[SALE HOY]

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

Rufasta, cauto y artero,
con una arriesgada apuesta
deja a una chica compuesta,
pero le birla el dinero.

Como que sigo sin pasta por la crisis que pasamos la otra tarde fuí a ver a una raspa, cuyos amos, tienen el riñón cubierto y son gente compasiva, con la intención de entre-

[garles una cartita expresiva, pidiendo que me ayu-
[ran en mi triste situación, pues sino, tendré por
[fuerza que emigrar hacia el Ja-
[pón.

Era sábado, jornada para sablazos propicia, mucho más, cuando se [trata con una gente novicia.

A la raspa yo conozco de bailar en una sala adonde voy muchas fies- [tas buscando alguna chavala que trabajar deje el cuen- [to

y no tenga pretensiones, pero sea aficionada a discretas expansiones. Llegué y el timbre opri- [mí de dulce esperanza er- [guido,

mas me enteré por la [raspa que el dueño había salido —Lástima, chica — la [dije— te hubiera dado un abra- [zo si le pesco.

—¿Qué querías?

—Nada, un sablazo.

—¿Otra vez estás tro- [nado?

—Como siempre, rica mía las cosas se van ponien- [do más feas, de día en día.

—¿Pero, Eleuterio, es [posible que tú, con tanto talento, me digas que estás sin [fondos cada vez que yo te en- [cuentro?

—Es que la literatura, aquí no se aprecia mucho y nadie quiere creer lo que en eso yo soy du- [cho.

Mira si soy hombre listo, que te apuesto formal- [mente beber del mar toda el [agua cuando lo quiera la gen- [te.

Ella se puso a reír creyéndose que era bro- [ma.

—Va en serio — le dije [—y un duro te apuesto, dulce paloma, Intrigada por mi apuesta me dijo ella que aceptaba y que el domingo a las [cuatro

en el muelle me esperaba. Puntual yo comparecí, y le dije, muy campante:

—La apuesta yo te sos- [tengo si es que tú tienes bas- [tante

poder para conseguir una cosa necesaria para que yo realice mi proeza extraordinaria. Yo dije me bebería cuanta agua hay dentro [del mar

pero no la de los ríos que dentro van a parar. Una vez que tú consigas desagüen en otra parte, me empiezo a tragar el [charco.

¡Conque, ala, a espavi- [larte.

Me dió la raspa las cinco pesetas de sus ahorros,

indignada y confundida y haciendo un palmo de [morros.

A fin de que ella encon- [trase

la justa compensación, fuimos a casa Verdura donde tienen la atención para este escritor ilustre de no hacerle pagar nada cuando hace alguna visita con la raspa mencionada. Ya veis que aun sin dar- [me pasta,

yo, siempre cauto y ar- [tero,

hallo pronto solución para hacerme con dinero, Y aunque asegure la ras- [pa

que sin gorda la dejé, decidle que esto no es [cierto,

¡os lo juro por mi fe!

Rufasta

cultivador de angelitos de aguera

RUMOR

DESMENTIDO

No se ha confirmado el rumor de que la acredita- da vendedora de alfom- bras señora Fe N. Cida, pliegue el ramo y se dedique a hacer de llevado- ra. Todo fué porque un manela preguntó a una vecina suya a qué oficio se dedicaba, y ésta le contestó: "Espantera". Hechas las oportunas averiguaciones por Jorba Molins, el reporter más trempado en cuestión de asuntos escabrosos, todo quedó más claro que el vino que sirven en las co- midas de a diez reales el cubierto.

Tampoco es cierto que haya sido encarcelado un farmacéutico por haber vendido unos específicos envenenados. Lo ocurrido fué que un estanquero le dió unas cajas de embalar caliqueños y luego el mo- zo le preguntó: "¿Qué haremos con estas cajas

de tabaco malo?" Y el boticario le contestó: "¡Hombre, una cosa u otra! A última hora, p'as- tillas." Y, claro, lo oyó un indiscreto, y bien pronto se pensó todo el mundo que el boticario quería hacer la competen- cia a la Tabacalera, en- venenando a la humani- dad doliente.

(Nota de la Redacción. La humanidad es dolien- te, pero el que ha escrito esto, también. Disimulen. Lo escribió a fin de mes y como no había escude- lla tampoco había inspi- ración.)

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans

èxits de

JOY-JOY

El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE

ESPANYOL

Exit colossal

LA PUNTAIRE

EDEN

Conde del Asalto, 12

LAS MIL Y UNA NOCHES

Dancing

De seis tarde a tres madrugada

Tarde y noche:

Carmen CHINCHILLA y las bellezas rusas

ISAEFF

A la una de la madrugada — Concurso de Tango —

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Els eterns rivals

I consti que no anem a parlar de fútbol.

En un cafè concert molt popular del Paral·lel, s'anuncia la propera estrena d'una revista, escrita per un madrileny "de cuyo nombre no queremos acordarnos", que porta per nom "S. M. la Noche".

Quina alegria per en Pich!

La Laura Brunet, que vol llençar una revista teatral, pensa posar-li per títol "S. M. el Ciero".

El casament fracassat

ES parla molt per les textúlies barcelonines, de la violenta ruptura de relacions haguda entre una parella formada per un jove, molt elegant, excel·lent ballari de xarleston, reputat jockey i acreditat mandra de la societat barcelonina, i una noïeta menuda i rossa, però que té donades moltes proves de què el seu temperament no fa honor al color dels seus cabells...

Sembla que el promès, que ja ho tenia tot gairebé arreglat, es va enterar del passat de la seva xicota i va decidir plegar el ram.

—Però, com és, això? — va dir la sogra, en veure que tot se n'anava en orris —. Una xicota com la meua filla, que hauria fet la teua felicitat!

—Ja ho crec! — va respondre ell —. La meua i... la de molts amics meus!

La rifa

SOM en plena febre de rifa nadalenca i a l'entorn de la sort i de l'atzar es fan projectes i projectes...

—Si em toquessin sis mil peles — deia l'altre dia un bon burgès a la seva muller — què voldries que et comprés?

—Oh! Qualsevol cosa! — féu ella modestament —. Unes arracades de brillants que valgessin un parell de mils duros!

Rellicades cinematogràfiques

EL Cine" ha obert un concurs de "gazapos" pel·liculers. Això ho trobem molt bé, sobre tot, ara que tornarem a veure films amb títols d'en Renzo.

Com que nosaltres som generosos i no aspirem al premi del popular setmanari, aquí en donem un, per si algun llegidor el vol aprofitar.

Es tracta de la pel·lícula "Lucas y Sombras", que sembla un drama realista d'en Fontdevila o

d'en Lluelles. L'interpreta l'Elaine Hammerstein, aquella senyora que llueix sempre unes cuixes, una esquena i uns braços, que és cosa de córrer, aixís que se la veu, a casa la senyora Dolors, del mai prou alabat dinou.

Doncs bé; a "Luces y Sombras", que ha estat titolada pel senyor Moldes — un dels pocs que saben de què va, a la nostra terra, en aquesta difícil literatura — hi ha un epígraf que diu:

"El Destino, en su tablero de ajedrez, juega con las piezas, que son las vidas de los hombres."

Veuen? En això estem conformes amb el senyor Moldes, puix les peces no sols són les vides dels homes, sinó també les de les dones.

L'hortolà de Sant Boi

EL GASTRONOM

EN Casulleres i en Renom, surten d'un banquet. En Casulleres està alegre, satisfet, exhuberant; es veu que ha disfrutat i menjat bé. En canvi, en Renom, està trist, concirós, com si n'hi passés alguna.

—I doncs, Renom, que no has menjat de gust?

—No me'n parlis, que n'hi ha per tirar el barret al foc! M'han posat entre dues senyores superbes i al davant d'una nena angelical, i no he tingut més remei que donar-los-hi taba durant tot el banquet. A penes he tastat res.

—Perquè ets un mèc, ve't-ho aquí! Jo estava en el mateix cas que tu, i no obstant, m'he atipat com un lladre!

—I, com t'ho has fet? — pregunta, intrigat, en Renom.

—Molt senzill: en assentar-nos a taula, he preguntat a la senyora de la dreta:

"Es casada, vostè, senyora?"

"Sí, senyor."

"I té forces nens?"

"Quatre."

"Tots del seu marit?"

—Ja pots comprendre que la bona senyora no m'ha dit ni una paraula més durant tot el dinar. Llavors, m'he dirigit a la de l'esquerra:

"Es casada, vostè, senyora?"

"Sí, senyor."

"I té forces nens?"

"Cap."

"I, com s'ho fan, com s'ho fan, amb el seu marit, per no tenir-ne?"

La casada m'ha clavat una mirada que m'ha deixat verd, però ja no m'ha dit ni una paraula durant tot el banquet.

Quedava únicament la nena aquella del davant que continuament m'estava empipant, i dient-me coses i fent-me preguntes. En dues paraules l'he despatxada:

"Vostè, deu ésser casada, veritat?"

"No, senyor, no, sóc soltera, i ben soltera!"

"I què, encara no ha tingut cap criatureta?"

Si haguessis vist la cara que ha posat aquell angelet, t'hauries mort del sust!...

Però, durant el banquet m'han deixat tranquil y m'he atipat com Sardanàpol en dia de gala!

R. Osk Hetta

—Es la felicitació del vigilant, senyoreta. Diu que el vers li agradarà molt.

—El vers del vigilant? El trobo curt...

EL JOVE ROS

MADAME Thibet, havia caigut com una bomba a Barcelona, procedent de París, Londres i Masrampinyo. Es va instal·lar amb un luxe asiàtic en un xalet del Passeig de la Bonanova i va repartir targes entre la més pura i rànica aristocràcia.

Prompte la seva casa es va convertir en el cau de totes les xafarderies de la "crème" barcelonina, però com que aquestes xafarderies anaven cuidadosament aureolades d'un ambient misteriós i com que madame Thibet es presentava com una portentosa llegidora del pervindre, les dones hi acudien amb la mateixa fe que si anessin a confessar-se, i quan elles havien explicat ben bé el misteri de la seva vida a madame Thibet, aquesta endevinava fàcilment tot el mateix que elles, incautes, li havien explicat, afegint-hi, ademés, alguna cosa de la pròpia collita, que les deixava més esverades que un conill que ha sentit un tret, o més esperançades que una vídua que ha fet amistat amb un jove enamoradig.

I, naturalment, que entre les clientes seves, madame Thibet hi va comptar de seguida l'Elena, una xicota que cal confessar que era honesta i recatada i que no li agradaven gens els pantalons. Ara, de lo de dintre els pantalons, no en parlem. Això són coses que no deuen ésser esbombades.

—Vostè, Elena — li va dir madame Thibet

després d'un minuciós exàmen de la mà i d'haver evocat els oracles més infal·libles — ha d'anar molt amb compte, si no vol tenir un disgust seriós.

—Vol dir, madame?

—Li asseguro: veig un jove ros que s'apropa a vostè amb males intencions. Veig que li diu coses a l'orella. Veig que vostè es torna tota vermella. Veig que van al cine. Veig que surten del cine molt ullerosos i que agafen un taxi. Veig que fan una visita a un meublé... Ara no veig res... Un núvol... Un rellotge d'arena... Passen dos, tres, nou mesos... Ara veig un marrec ros com un angellet... però no veig al jove del cine... El jove del cine ha tocat el dos i l'ha deixat plantada...

—Compte!... Molt de compte amb els joves rossos, Elena!...

Mig any després, l'Elena tornà a visitar a madame Thibet.

—Vostè és una enredadora — li va dir per tota salutació —. Vostè em va enganyar miserablement amb lo del jove ros. Miri com estic, per culpa de vostè!

Efectivament, la cintureta de l'Elena era tota disgraciada i excessivament arrodonida.

—Però, dona — observà intranquila madame Thibet — si precisament jo li vaig advertir de què una desgràcia l'amenaçava, i de què havia d'anar amb molt de compte!

—Sí, però com que vostè em va dir que el que

m'havia d'enganyar era un jove ros, jo deixava tranquil·lament als "morenos" que fessin tot el que volguessin...

Sara Trusta

HISTORIA JUEVA

EN Josué i l'Abraham es troben a la platja.
—Bon dia, Abraham. Com va això?
Què és aquesta galleda que portes a les mans?

—Veurs: tu ja saps que en aquella desgraciada jugada de la baixa de les monjetes, em vaig arruïnar, oi? Doncs, ja està explicat tot. Aquesta galleda em serveix per tragar aigua del mar a les cases i hotels de la platja, perquè els delicats de salut puguin pendre banys d'aigua de mar a domicili. Em donen deu cèntims per cada galleda que els hi porto. És un treball com qualsevol altre.

—Bé, noi, bé, no hi ha més remei: paciència i anar fent — digué en Josué, tot entristit.

Els dos amics es despediren i, a l'endemà, en Josué pasà per casualitat, per la platja, en el moment precís de la baixa mar, i en comparar l'enorme desnivell de l'aigua amb el del dia anterior, no pogué menys que exclamar:

—Ànsia, Manela! Si Abraham continua fent-ho així, aviat tornarà a ésser més ric que jo!...

Ara Rai

AQUESTES MENUDES!...

NOIS, avui corren uns "nanos" impossibles. No hi ha pas qui els hi fiqui mà! Per més que les treballem, s'escorren com anguilles i no es deixen convèncer de cap manera.

Aquest dia, em vaig apropar a una modisteta — tretze anys i un pet de pantorrilla que enamorava — que s'estava embadalida davant de l'aparador d'una joieria.

—Què, li agraden, bufona, aquestes arracades?
—vaig preguntar-li, senyalant-ne unes marcades en cent pessetes.

Ella es tornà vermella i va fer que sí amb el cap.

—Li agradaria, lluir-les?

Més vermella i més que sí amb el cap.

—I si els hi compro, voldrà venir amb mi una estoneta? Oh, no tingui por, no farem res de mal, no! Estarem quietets, com si fóssim a missa.

—No sigui tonto — em respongué ella —. Vostè compri'm les arracades i no ens moguem d'aquí, que per no fer res com vostè diu, encara ens distreurem, amb tant de moviment com hi ha en aquest carrer.

—Ja vos dic jo que corren uns "nanos"...

K. M. A. Sutra

—Què compres, una novel·la blanca?

—Que són les que fan posar els ulls en blanc?

UNA BONA RAO

LA senyora Lliberata estava desesperada. Feia tres anys que havia mort el seu marit, i les veïnes, des de tres mesos després, que l'anaven importunant per a que es tornés a casar.

—Però, dona, què farà, vostè sola? Tants homes que hi han, que només que vostè volgués...

—No sigueu aixís. Tinc un lloro, un gos i un gat, i encara voleu que em casí?

—Però, que no veu que aquests tres animals no són suficients per a reemplaçar un home?

—Com que no!... El gos, tot el dia està rondinant; el lloro, no fa altra cosa que renegar, i el gat, no passa una sola nit a casa. Encara voleu més condicions per reemplaçar dignament a un home?

Guillem Depressa

—Senyoreta: hi ha un jove molt tímid que no sap el què demana.
—Fes-lo passar, dona, fes-lo passar, que jo si que ho sé.

BONA RESPOSTA

A L Tívoli estaven jugant l'altra nit al pocker i en Manel, a qui la sort es presentava completament d'esquena, no feia més que perdre, tant, que l'Isabel, la senyora d'un dels seus amics que també estava jugant, no pogué per

menys que plànye'l:

—Pobre senyor Manel! — exclamà —. Vostè sí que està ben bé de pega... Ja és de plànyer, ja!

—Ca, no senyora, no ho cregui pas, això! Sap qui són, avui, els dignes de compassió?

—...

—Els que m'han deixat els quartos!...

El groom de la cantonada

LES INGENUES

—Què vols que et porti, de París?

—Ai, porte'm un nen!

DIFERENCIES

SABEN vostès la diferència que hi ha entre un diplomàtic i una senyora d'aquelles que acostumen a nomenar-se "de món"? No? Doncs, allà va.

Quan un diplomàtic diu "sí", cal comprendre que vol dir "potser".

Quan diu "potser", és necessari entendre que rotundament diu "no", perquè un bon diplomàtic no té inclosa en el seu lèxic aquesta paraula.

En canvi, quan una senyora diu "no", cal entendre "potser"...

Quan diu "potser", no hi ha dubte: és que diu que "sí" perquè una dona no diu mai que "sí".

Es una paraula que no la té inclosa, tampoc, en el seu lèxic diplomàtic.

Retallet

VAIA UN COMPLIMENT!

EN Jaume acostumava anar a dinar a casa les seves ties cada dijous i cada diumenge, i com que era molt xarmant, durant el dinar procurava donar conversa i animació a tots els comensals.

Però, arribà un diumenge en què en Jaume estava de malhumor, i per més que buscava, no conseguia que del seu cap en sortís res d'agradós per

les seves companyes de taula. Fins que, ja a les acaballes del dinar, i en provar el segon entrant, es dirigí a una de les seves ties, i com si fos el compliment més natural del món, li digué:

—Vaja, cal felicitar-les! Avui sí que és veritablement fresc, aquest peix!

En Manel encara no s'ha sapigut avenir de la mala mirada que li varen llençar les seves tietes.

Kuka Grossa

EN UNA EXPOSICIO D'ESCULTURA

EL senyor i la senyora Piulacs, estan contemplant una al·legoria de Cristòfor Colomb.

—I aquella dona nua que hi ha darrera de Colomb, què significa, la glòria? — pregunta la senyora Piulacs.

I el seu marit, que precisament estava admirant la formosura de la figura a què al·ludeix la seva senyora, respon amb aire de suficiència:

—No, dona, no: que no ho veus, que és l'Amèrica!

—I ara, l'Amèrica? I en què es coneix, que és l'Amèrica?

—Perquè està "descoberta" — insisteix el senyor Piulacs, no treient els ulls del bell desnú.

Sara Trusta

—Que s'ha fet mal, senyoreta?

—No sé: si vol li ensenyaré, doctor.

El novel·lista diu que ella li va dir que no, tota vermella, i que ell ho va deixar córrer. Trobo que els homes haurien d'ésser més constants, en aquests casos...

CONSELLS ALS HEREUS CASADORS

HO vàrem prometre, i ho anem a complir. Després dels consells a les noies casadores, cal també orientar als bordegaços que estiguin a punt de fer el capbuçó.

L'acte de casar-se és una cosa molt sèria. Cal, doncs, arribar-hi molt preparats en donar aquest pas.

En primer lloc, per casar-se, s'ha de buscar xicot. No "lo" de la xicota. La xicota només. Lo altre, ja ho buscareu després.

Aquesta xicot, a ésser possible, és millor que sigui nova. Volem dir, que no hagi passat mai per les barraquetes, ni pels sofàs ni s'hagi apoiat mai a la sòca d'una figuera o contra un fanal. Es clar que n'hi ha de tan destres i experimentades, que no necessiten apoiar-se enlloc, però això són coses que nosaltres no les podem preveure. Són ells, els xicots, els que no han de badar.

Una volta triada la xicot, ens sembla prudent i elemental, no preguntar-li si ha sorgit mai uns calçotets o una samarreta posats. Estem segurs de la resposta que donaria, i per tant, no val la pena d'amoïnar-s'hi.

També és aconsellable, abans de què a un el tirin trona avall, procuri esbrinar si la xicot s'ha deixat mai la cotilla descuidada en algun restaurant. Això, cas afirmatiu, ens semblaria una cosa bon xic dubtosa. Ara, que per evitar aquests lamentables descuits, la majoria de les nostres xicotes en estat

de merèixer, comencen per no portar-ne, de cotilla.

—Es un destorb — diuen elles.

I diuen bé. Sempre fan nostra, aquestes coses.

Són molts els xicots que van a escoltar l'epístola de Sant Pau amb l'ai al cor de si no els hi hauran donat gat per llebre. Això és molt senzill de resoldre: es procura que la primera nit, no sigui la primera, sinó la segona o la tercera.

Si en el moment de la veritat, millor dit, si passada la veritat, ella vos diu: "I el regalet, maco?" No dubteu que ja haveu begut oli.

Els camins estrets són perillosos per anar d'un poble a l'altre, però per fer el viatge de l'amor, fugiu de les carreteres amples. Bé prou que s'aixamplen després, a força de passar-hi els carruatges!

A una xicot, no li pregunteu mai si abans n'ha estimat un altre, en l'ample sentit bíblic de la paraula. Aquestes coses no es pregunten: s'indaguen.

El dia del casori, no vos faci res, de portar sabates estretes. Com més estretes, millor. Ja ho sabem que fan un xic de mal, però això és senyal de què són noves.

I per avui, deixarem córrer el donar-vos més consells. Amb els apuntats n'hi han ben bé prou i de sobres, per a què no vos alcin la camisa.

Pitt A. Ghores

—Deixe'l estar, dona, deixe'l estar! Que no veus que no sap el què es fa?

—Oh, per això volia aprofitar aquest moment, dona, per això!...

COMENTARI PERVERS

TOTHOM sap com i de quina manera la senyora Eulària ha fet la seva fortuna. Ho sap tothom, però ho sap més bé el seu llit ample i gronxadís com una onada.

Aquest dia, en una reunió, un dels concurrents, jove d'una perversitat finíssima, estava contemplant l'escot de la senyora Eulària, talment com si aquells pits ubèrrims de matrona romana fossin un imà irresistible per les seves pupil·les.

La senyora Eulària n'estava satisfeta, d'aquella silenciosa admiració i no parava de fer moviments saviament estudiats per enardir al seu jove admirador.

De cop, aquest li digué:

—Sap que porta un collaret preciosíssim, donya Eulària? Millor dit, això no és un collaret: és un riu de diamants.

—Oh, doncs si veiés el que em va regalar el

marquès de Pirdefer! Aquell si que és formós! És quasi el doble que aquest, de llarg!

—Doncs digui, donya Eulària, que és un riu que ha tornat al seu punt d'origen!

Hi han moltes maneres de dir... cocotte a una dona, i no ens negaran que el jove admirador de donya Eulària li va dir amb tota la finura.

Fly Candor

UN PROGRAMA INTERESSANT

ARRIBA a les nostres mans pecadores un programa de cine d'una industriosa vila catalana, en el que s'anuncia així el programa de la setmana:

"Charlot se banya" — Sólo el lunes.

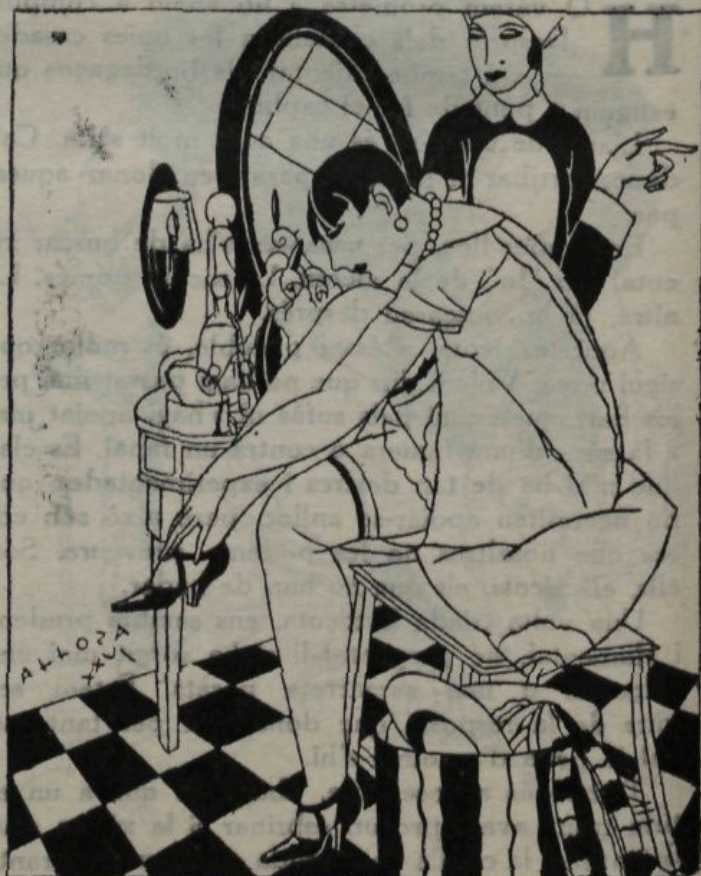
"Noche de novios" — Con acompañamiento de orquesta y todo el aparato.

"La virgen ingenua" — Sólo hasta el martes.

"Cuando dos se aman" — Lunes, miércoles y viernes y sólo por la noche.

"El arma del seductor" — Dos mil metros de largo.

Confessem que ens agradaria conèixer el "frescales" que redacta aquests programes. El nomenariem redactor "honoris causa" de LA TUIES.

—Noia, aquesta sabata no m'acaba d'entrar.

—Vol que porti la vaselina, senyoreta?

AL VOLTANT DEL BRASER

UN CONSOL

LA senyora Isabel es revolca pel llit esperant el metge. Sembla que ha arribat el moment de desitjar-li una "horeta ben curta".

Ella crida, gemega i fa tot el que acostumen a fer les senyores en aquests casos.

El metge tarda. La llevadora sembla que també s'ho prengui amb un xic massa de calma.

El marit de la senyora Isabel es passeja neguitós per l'avant alcova, i a cada gemec de l'esposa, ell llença un renec, en veure la tardança del metge i la llevadora.

En adonar-se la senyora Isabel del neguit del seu marit, clou un xic el sac dels gemecs, procura asserenar-se, i amb una veu dolça i amorosa, li diu a l'espós:

—Bé, no t'hi amoïnïs, home, això ja està fet. Ja no té remei, però, "no en tens pas tu la culpa".

El marit de la senyora Isabel s'atura en sec, es mira a la seva muller d'una manera no gaire grata, i, per fi, arronça les espatlles i mormola:

—Pobreta! Desvarieja!...

Fandango I

Tota la gent del seu palau dormia. Sols en la cambra de la seva muller, la blonda i opulenta Carme, hi havia llum. Tot revifat, de cop i volta s'hi dirigi.

—Pobreta, l'enyorament no la deu deixar dormir...! — pensà el bon jan del marquès.

I, disposat a consolar-la, a dar-li proves del seu fervent i càlid amor, anava a entrar en la seva cambra, quan la porta s'obrí i en el seu marc aparegué la silueta del rei Enric IV, que era una mena de Valentino, gòtic.

Ambdós quedaren esmaperduts. Sense saber què fer, el marquès esboçà una tímida salutació, a la que el rei contestà confós, mentres maquinalment s'apartava i deixava el pas lliure.

—Passeu, marquès, passeu... com si fossiu a casa vostra...

Però aquest, recordant-se llavors de la seva calitat de súbdit, s'inclinà en una gran reverència i exclamà:

—Després de vos, senyor... No hi ha lloc per als dos a la vegada i... sou el rei, senyor!

Kuka Grossa

UN AMOR VERDADER

HISTORIA ANTIGA

EL marquès d'Entraigues era cornud. Ell no ho sabia pas, ni menys ho sospitava, però lo indubtable era que la seva dona l'enganyava amb tothom que se li posava davant. I se n'hi posaven!... Mare de Déu allò no era una dona, era un mirall que tothom volia veure-s'hi dins!...

I ve't aquí que un dia, millor dit, una nit, que ja en feia quatre que el senyor marquès era fóra de casa, en unes caceres organitzades per un noble amic seu, es sentí indisposat i tornà sobtadament cap a la llar.

Naturalment, hi arribà a altes hores de la nit.

LA Carmina i la Conxita estan parlant en veu molt baixa. Naturalment que quan dues noies parlen en veu molt baixa, o diuen mal dels demés o parlen "d'allò". Es a dir, passa el mateix que quan parlen en veu alta.

La Carmina, ha tret a la conversa a en Manel, i diu que és un jove poc correcte i que es pren moltes llibertats amb les senyores.

—Per Déu, Carmina! — exclama enutjada la Conxita —. No diguis aquestes coses d'en Manel. Veig que no saps encara, que ens estimem d'amagat; que és el meu únic i veritable amor!

La Carmina se la mira una estona, es grata inconscientment quelcom que les senyoretetes no deuen

gratar-se davant dels demés, i després d'un silenci diu a la seva amiga:

—Però, escolta: no era en Carlets, el teu gran, el teu “únic” amor?

—Bé, sí: en Carlets és l'altre “únic”.

K. K. Tua

UN CAS ESTRANY

LA senyora vídua de Bonvent i Barcanova, és una virtut. Una virtut fàcil, però virtut a la fi. Els seus amants són tan numerosos com les estrelles del cel. Del cel d'estiu, naturalment.

La senyora vídua de Bonvent i Barcanova, cada divendres reuneix en els seus salons la “crème” de la societat barcelonina. Li plau molt renovar les seves relacions.

A la darrera reunió de la vídua, en Corbeta hi va convidar al seu amic Bordons. Un xicot simpàtic, elegant i molt a propòsit per enraonar-hi una estoneta les senyores que senten necessitat d'enraonar amb joves elegants i simpàtics.

—Qui és, aquella senyora tan esplèndida? — pregunta en Bordons a n'en Corbeta, senyalant-li la vídua.

—Que fas l'orni, ara? Tira, home, tira, que més d'una “conversa” hi deus haver tingut amb ella... Ja et deu haver fet algun “favor”, ja!...

—Et dic que no, home!

—No pot ésser!

—Es que encara no m'hi han presentat, fill meu! — replica en Bordons, com justificant-se de no “conèixer” encara a la vídua.

Barça Rhota

LES PALLETES

FEIA tres mesos que l'Eusèbi i en Francesc rondaven a l'Irène, una noia més bonica que un sol, però més capritxosa que una onada. Mai no estava quieta i a cada cinc minuts canviava de parer.

Això portava tarumbes a n'en Francesc i a l'Eusèbi, dos nois molt formals que ja començaven a estar empipats de les entremaliadures de l'Irène.

—Mira, Irène — li digueren un dia, molt seriosos — tu ja sabs que nosaltres dos estem enamorats de tu i que tots dos anem amb bon fi.

—Sempre ho he suposat així, perquè sinó...

—Doncs, bé, aquest i jo havem acordat demanar-te que et decideixis per un dels dos. Som bons amics i el desafortunat sabrà resignar-se amb la seva sort.

—Ai, fillets, no m'amoïneu; ves jo què sé d'aquestes coses. Espereu-vos un quant temps, ja sabeu que tots dos em mereixeu la meua simpatia.

—Res, res, Irène, volem que et decideixis i per evitar-te l'engúnia de l'escull, ens ho farem a la sort...

—A la sort? I ara!...

—Sí, sí, ens ho farem a palletes. Mira, tu mateixa, agafa aquestes dues fustetes i el que tregui la més curta, serà l'afavorit.

—No, no, més m'estimo que ho sigui el que la tregui més llarga — exclamà l'Irène, amb aquella ingenuïtat que la caracteritza.

I és que hi han coses que s'associen al pensament d'una manera inevitable.

Fandango I

LA CRIADA EXPERTA

DONYA Filomena està clavant un escàndol d'aquells que formen època a l'Antonieta, la menuda i rodanxona cuinera.

—Això no pot continuar, ho sent, Antonieta? no pot continuar! Cada vegada que ve el dependent de l'adroguer, els trobo arrambant en algun recó de la cuina! Sàpiga que d'aquí endavant, seré jo qui rebrà al dependent.

La criada es mira de qua d'ull a la seva senyora i sembla que vulgui dir alguna cosa.

—Què li passa, ara? Per què mira d'aquesta manera?

—Ja veurà, és que jo voldria observar a la senyora que em sembla que és inútil que el rebi, perquè no en treurà res.

Si no se'n va de pressa cap a la cuina, aquell dia l'Antonieta hauria hagut d'anar a la casa de socors.

F. i K. Mela

UNA RAO COM UNA ALTRA

LA Mercè va a visitar a la seva amiga Berta i la troba quasi bé nua en el tocador.

—I ara, Berta? Aixís has rebut al teu advocat? L'acabo de trobar a l'escala i m'ha dit que acabava de tenir una entrevista amb tu...

—Veuràs: com que tothom em recomanava que no li amagués res, absolutament res!

Ben Hand Hins

Conte premiat en el número passat:

DEIXEBLE INAPLICADA

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Surt els dijous

30 cèntims

—Abans, en arribar jo, no es llevaven, es posaven al llit, les meves protegides...

L' A. Punta d'Or

MALA COLLITA

DESPRES d'haver passat una de les més aprofitades joventuts, en Lluís, es retirà al seu poble, perdut entre les grans muntanyes del Pirineu i es dedicà a conrear la terra, seguint l'exemple del seu pare i dels seus avis.

I l'altre dia, casualment, un dels seus antics amics de calaverades, que d'excursió amb el seu magnífic "Rolls" havia anat a parar a n'aquell poble, es trobà amb ell.

—Hola, Lluís!.. Com va, això? Crec que t'has tornat agricultor?

—Sí, noi, sí. Precisament aquest estiu he sembrat patates, i...

—I què? han anat bé? N'han sortit forces?

—Ca, home, ca! El que han sortit, ha sigut una pandilla de porcs singlars, que se me les han f... omut totes. Estic desesperat, creu-me!

I l'amic d'en Lluís, recordant els temps passats li observà:

—Trobo que no n'hi ha per tant; va per quan te les menjaves tu...

Pepet de l'Hort

RECORDS MELANGIOSOS

EL senyor Bordes, solteró empedernit, i perseguidor més empedernit encara de femelles en bon ús, ha arribat als seus bons cinquanta anys, i el pobre ha de viure del record d'altres temps, en les seves lluites amoroses. Però com que és ric, y com que sense l'escalforeta d'un cos de dona jove no pot viure, el senyor Bordes es dedica a protegir actrius joves i a pagar-los-hi vestits i sabates.

Ara està treballant una dameta jove del Paral·lel, que el té torrat de debó.

Aquest dia, cap a mig dia, el senyor Bordes, provist d'una capsa amb una dotzena de mitges de seda, se n'anà a veure a la seva nineta.

—Es al llit, senyoret, encara — li digué la minyona.

—No hi fa res: digui-li que jo sóc aquí.

Dos minuts després, es presentava davant dels seus ulls la dameta jove, amb una bata mig oberta tirada al damunt i desfeta del tot la seva abundosa cabellera.

Semblava talment una sirena sortint de les ones.

—Consti, senyor Bordes, que m'he llevat per vostè!

I l'empedernit don Joan, amb certa amargor en les seves paraules:

—Té, noi, t'ho has ben guanyat. El flascó d'EROTYL que m'has donat en entrar, val més que totes les pessetes... I sinó, pregunta-ho a l'Engracieta...

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament. Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTRECH, Barcelona

VAREM anar a l'"Apolo" — La Polo, com deia una vegada una cupletista que va escriure a en Su-graïes — a veure "L'obstacle", de l'Enric Lluelles.

"L'obstacle" és un drama de cos sencer, on un cop més l'il·lustre dramaturg català demostra la seva và-lua.

En aquest drama. "L'obstacle" és una criatura. Una criatura que per obra i gràcia de la mare que el va parir, és un fill de meuca. El conflicte el resol l'autor — l'autor del drama, no de la criatura — matant el marit al "caridu".

Fa en Daví una creació,
i la Vila està tan bé,
com quan a "La dona verge"
hi fa el paper de la Bel.

o o o

PER les impressions que tenim, a cân "Espanyol" hi ha "Puntaire" almenys fins al proper Carnaval.

Entre en Bergés i en Santpere i els de l'"Apolo" al davant, el Paral·lel es revifa, que ja s'estava ofegant.

ALLO de la reobertura del "Moulin Rouge" ha resultat un rumor que no ha tingut confirmació.

Corren mals vents, pel negoci de music-hall.

Perquè no corre una pela, i en aquests llocs sempre cal, que abundin força els "corridos" que fan gasto de xampany.

EL "Monte Carlo" ha passat a pit-jor vida. Ai, sí! Ja no hi ha mu-sic-hall en aquella casa, que sembla-va, amb perdó ho digui, un magatzem de panyos (no higiènics, sinó terrassencs) vingut a més.

El "Monte Carlo" ja no es dirà "Monte Carlo", sinó "Teatre O-deon". Hi va una companyia presi-dida per en Rafelet Tubau, que hi pensa fer broma.

Ja en fem de broma, ja! Després del "Principal Palace", l'"Alcàzar", després de l'"Alcàzar" "L'As", després de "L'As" el "Mon-te Carlo"... Quatre concerts trans-

formats en teatre o en cine, sense contar que el "Moulin Rouge" està en vaga...

I que, en pocs anys, han desapa-regut — perdonin aquesta estadísti-ca estil Carreras Candi — "La Gran Peña", l'"Odeon", vulgo "Mamellà-rium", "La Suerte Loca", el "Men-dizàbal", el "Pay Pay", el "Gran Imperi", el "Maruxa", i una colla més de cafès de camareres de menor quantia...

La cosa es posa que bufa,
i, nois, haurem d'emigrar,
si fent foier amb dos peles,
volem l'estona passar.

o o o

LEGIM al "Ciero":

"Debiendo celebrarse mañana a las tres y media de la tarde, en la calle de la M..."

Quin carrer és aquest, que no té més que la inicial?

Tal volta és un homenatge,
"hecho con gran distinción",
a n'aquella frase enèrgica
que digué el senyor "Cambrón".

o o o

DIVENDRES, en el "Teatre Cò-mic", es va celebrar la funció d'homenatge a la gentil "vedette" Roseta Rodrigo.

En Sassone hi va fer un bell par-lament, glosant la frivolitat. La companyia Rivera-De Rosas, un en-tremés titolat: "Quién paga?" i ser-vidor va fer el badoc, contemplant extassiat els encisos de l'homenat-jada.

Sort que sortint de la festa,
a la Margot vaig trobar,
i, mitjançant deu pessetes,
al "Mont d'Or" vàrem anar.

o o o

EL cartell de l'"Apolo" correspo-nent a diumenge passat, deia així:

"Jugar a casats — L'obstacle"
I en aital joc suposem,
que "L'obstacle" va quedar,
després d'un sust i d'un xiscle,
totalment eliminat.

o o o

EN el món hi han coses naturals, llògiques i perfectament explica-des.

Els que un dia foren els reis de l'"Apolo", n'Angelina Caparó i en Miquel Rojas, fan drama truculent a "Romea, Teatre Català".

A l'"Apolo", que no és teatre ca-talà, almenys segons el rètol, l'ad-mirable parella Vila-Daví fa teatre català, barceloní, sense prejudicis imbècils, sense trabes de cap mena, sense trampa ni cartró.

Es el resultat fatal,
de certes limitacions
que fan que al final es trobin,
algunes compensacions.

DISSABTE passat, a l'"Eden", es va celebrar la festa de la nina. Estava, naturalment, dedicada als homes.

Per satisfer a les dames,
a l'"Eden" podrien fer
una festa del ninot,
aquest dissabte que ve.

L'Afarta Pobres

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Afonia

Ronquera

Venda:

SEGALA i FARMACIES

PAGEOL
Cura la Blenorragia
(Purgacions)

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 3221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4688 - A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higièniques de les millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

SABEU QUE ES UN BETTER?

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic
Un sobre BETTER val 50 còntims i una capsa d'alumini contenint tres BETTER val 2 pessetes
De venda: Farmàcia: Unió, 5 (Oberta tota la nit)

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics

Barcelona

EP!... EP!...

No ho dubteu ni un moment:
Per bones gomes higièniques
Per bons lavatges, higiènics:
Per bons polvora de matar cabres... L A MUNDIAL.
ESPALTER, 6

CABRES si en teniu i

voleu que fugin esverades com si veïssin el llop, compreu la LOTION LADIL

que la trobareu per DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génite urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con s conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Rambla de las Flores, 14

¡No más inyecciones!! ¡No mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.

— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

Demaneu cada dimecres

La Novela Frívola

—Redell Toneta, com has prosperat, des de que no ens havíem vist!
—Oh, és que he trobat un senyor molt influent, que m'apreta i em neteja el camí d'obstacles!